

[Ellen Strange Petersen.]

mofonplader at udlåne, og så skal staten vel også til at overtage denne fremstilling.

Lovforslaget rummer nye bestemmelser for vederlag til forfattere og oversættere, som jeg gerne vil have at vi får drøftet i udvalget. Det er jo en overgangsordning, og vi må drøfte, hvordan det videre skal gå.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi i mit parti altså støtter den hovedlinje, at kommunerne skal have større bestemmelsesret, og at man bør søge at undgå aktiviteter i bibliotekerne, der fører til misbrug og urimelige udgifter. Vi må vel søge at få de offentlige udgifter begrænset så meget, at der bliver lidt lommepenge til borgerne også, sådan at de selv også kan få råd til at købe en bog og en grammofonplade en gang imellem.

Kaj V. Andersen: Der blev for nylig afleveret en ny færge til DSB, og søfartsmedarbejderen på et af de store dagblade skrev i den anledning: Hvor ser de dog besynderlige ud efterhånden, de nye færger. Det, der er under vandlinjen, er stadig det gode gamle, for det skal passe i færgelejernes én gang skabte skabelon, det kan der ikke ændres på, men overbygningen bliver mere og mere fantastisk, gør oven i købet, søfartsmæssigt betragtet, skibet overordentlig usødygtigt.

Dette lovforslag kunne godt ligne sådan en moderne færge, for sikke karnapper og udbygninger og festsaloner, der er til rådighed. Det er pittoresk, det er underholdende at betragte, men det er trættende i længden for den, der skal beskæftige sig med det, og det er overmåde kostbart, viser det sig.

Allerede hr. Lysholt Hansen omtalte den meget store usikkerhed, der er over meget afgørende punkter i dette lovforslag. Nogle af forsiringerne kommer til udtryk i ord som „hvis“ og „måske“ og „under givne omstændigheder“ osv. Det er jo ikke uden betydning, om det f. eks. drejer sig om 29 kommuner, som anført i bemærkningerne til lovforslaget, eller det er nogle flere, hvad meget tyder på. Det er heller ikke uden betydning, om udgiften pr. borger er det her officielt opgivne tal, når man i biblioteksårbogen for 1971-72 kan læse nogle ganske andre og væsentlig større tal. Om det koster 35 mill. kr. at skabe en sådan bemyndigelsesord-

ning eller det måske koster 55 mill. kr., er jo ikke uvæsentligt.

Nu kan vi jo sige: ja men det tal behøver vi ikke diskutere så voldsomt, det er netop en bemyndigelse til engang, når kommunerne har fået etableret disse heltidsbiblioteker, da at støtte dem med dette givne beløb — engang, og der er ingen, der ved hvornår. Vi må give ministeren ret i, at her kan vi tage et særdeles kraftigt forbehold. Der er jo ingen, der ved, hvor stor interessen i de, skal vi sige allersidste kommuner vil være for endelig at gennemføre dette.

Må jeg standse op et øjeblik ved det samme som fru Ellen Strange Petersen: de audiovisuelle hjælpemidler. Det er måske nok rimeligt, at man visse steder skal råde over f. eks. pladesamlinger, således at der kan drives kombinerede studier litterært og musikalsk på stedet i særligt indrettede aflytningsrum, men det forekommer ikke rimeligt — i en tid, hvor forbruget af disse elektroniske hjælpemidler af enhver art er så stort rent privat overvejende blandt den yngste del af befolkningen, som sætter vældige summer i indkøb af disse ting — at man her fra det offentliges side skal benytte et beløb, der i dette finansår er på 8,2 mill. kr., idet nu 120 biblioteker har sådan en ting. Hvor mange biblioteker har sådan en ting næste år? For har ét bibliotek i nærheden det, så skal vi sandelig også have det. Det bliver meget let et prestigespørgsmål.

Udlån af disse ting finder jeg urimelig. Der er en meget mild bedømmelse af f. eks., hvor længe en grammofonplade kan holde til afspilning — i nænsomme hænder vel at mærke. Og det er ikke nogen almindelig erfaring, at det er nænsomme hænder, der tager sig af at håndtere det, som er offentligt eje. Det, der ikke er mit eget, det gør det ikke så meget med. Jeg tror, der er en udgiftsudvikling i gang her, som der kunne være grund til at sætte en betydelig bremse på.

Skulle det nu lykkes ministeren at få det ny blokbevillingssystem igennem — hvis ikke andre vil være med, så vil ministeren jo igen resignere og, som det blev sagt, gå tilbage til den gamle ordning en vis periode — men skulle det nu lykkes, så vil man sige: vel, her er denne pose penge, som vi så længe har stræbt efter at kunne stille på